

„Ježíš (ke svým učedníkům) přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Matoušovo evangelium 28:18-20)

Křest

S potěšením vás provedu dvěma slavnostmi. Díky nim je snesitelný tento svět a naše putování v něm. Obě slavnosti dělají křesťanství tím, co je. Dělají je pochopitelným a užitečným. Díky nim křesťanství prošlo tisíciletími lidské existence, ať je ničily nějaké režimy či si to packali křesťané sami.

Četli jsme z evangelia o jedné z těch slavností - o křtu. A právě ke křtu jsme tu. A na křest navazuje Večeře Pánova. Je sice neděle ráno. Ale protože to tehdy jedl Ježíš s učedníky večer, říká se tomu večeře.

Křest a Večeře Pánova. Obě dvě slavnosti sám Ježíš učedníkům přikázal. Proto jsou jim svaté. Říkáme jim trochu divně - svátosti.

Křest zapadal do zvyků tehdejší doby. To dnes se křtí leda tak knihy a céděčka. Autoři si přejí, aby se zboží dobře prodávalo, aby mělo dobrou cestu. Tam je odraz původního významu. Nebo, když se křtí zaoceánské lodě a dává se jim jméno, to je také dost podobné původnímu významu. Je to pohled dopředu, je to touha po bezpečné a požehnané cestě cestě.

V té Ježíšově době se běžně a opakovaně křtílo všechno za účelem rituální očisty - včetně lidí, kteří se na život po nemoci či všechních věcech přáli něco nevšedního. Ježíšův křest ale posouval význam této události k něčemu jedinečnému a neopakovatelnému.

Učedníci vysvětlovali křest různě. Otevřu Bibli v apoštolských dopisech. Tady si apoštol Petr v souvislosti slov o křtu dovolil začít celkem překvapivě obrázkem Noemovy archy - to je jeden z příkladů toho, co se děje ve křtu - byla to záchrana od potopy. Voda zůstala venku a osm lidí v arše bylo zachráněno. To je jako předobraz, upoutávka, plakát, dokonce *teaser* na Boží jednání. Češi se na sestřih hlavních scén filmu dívají jako na *trajler*.

Píše: „**To je předobraz¹ křtu, který nyní zachraňuje vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista, jenž jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe a podřídil si anděly a vlády a mocnosti.**“ (1. dopis Petřův 3:21-22)

Dokonce apoštol musel dokonce používat i negativní vyjádření: „**Nejde v něm určitě (zajisté) o odstranění tělesné špíny...**“ a vymezil se tak vůči všem těm omýváním a křtům lidí a věcí s účelem odstranění tělesné špíny. Křest není něco jako prášek na praní, nějaký *Vanish*, *skvrn a...*

1.

Při křtu jde o záchranu tím, že získáváme **dobré svědomí!** Co je to svědomí? Soukromé vlastnictví dobrého profilu, průkaz nevinnosti, oznámení, že nic nepotřebujeme a přes obviňování druhých jsme naprosto čistí? Tak se to dnes chápe. Ale není to tak. Je to ale spolu-vědomí² s nějakou autoritou a tím také také s lidmi. Příklad: Kdo je na datech? Kdo je na wifi? Sdílíme, jsme spojeni s Pánem Bohem, sdílíme jeho vůli, jeho záměry a cíle. Jsme v úzkém kontaktu, posíláme si informace a obrázky. Odevzádáme nějaká data a zároveň čerpáme z *cloudu* Boží milosti.

O toto svědomí ve křtu jde! To spojení potřebujeme na cestu. Záchrana, to je slovo, které myslí dopředu, do budoucnosti. Proto dostáváme také při křtu nové jméno. Křtem se připisuje k našemu jménu Ježíšovo jméno.

¹ řecky: *antitupos*, ante-typ, přicházející skutečnost, plakát, upoutávka... (Jen dvakrát v Bibli, podruhé v dopisu Hebrejům 9:24 o svatyni...)

² řecky: *suneidēsis*, anglicky *conscience*

2.

A k tomuto svědomí se ve křtu **zavazujeme**. To je jedna možnost čtení těchto slov, původně napsaných v řečtině. Je to jako registrace v nějakém portálu, kam dáváme svá data a získáme na základě své registrace nějaký obsah. Řeknu to ještě jinak. Získáváme podíl na Ježíšově smrti, ale také na jeho novém životě po zmrtvýchvstání. Záchrana tedy není tak nezávazná. Kristus umřel na kříži, vymazal všechno, co nás ničilo. Opravdu! A my jsme tam s ním, křtem se hlásíme k odpovědnosti, ač s tím sami neumíme nic udělat. Přiznáváme sobě i okolí, kdo jsme a čeho jsme schopni. Odříkáme se všech těch věcí, které byly dosud a vládly našemu životu. V zorném poli Ježíšova ukřižování a smrti za naše hříchy se nám to naše jednání jeví trapné a hnusné. Bože... Jak jsem se to choval! Ale my to smíme odevzdat. Odřící se toho.

Ale Bohu díky, také sdílíme nový život, jsme k němu zavázáni, přivázáni - a tak se do našeho života spolu s Kristem prosazují věci, na které jsme neměli. Jsou doslova jako zázrak. Nový, Ježíšův charakter, širší rodina církve. Všechno to, čeho my sami i naše okolí může mít nakonec radost.

3.

Ještě jedna možnost čtení tohoto textu tu je: Křest je žádost, **objednávka** dobrého svědomí.³ Ovšemže jinak, než v byrokracii tohoto světa. Požádat si můžete. Ale... Tady je to naopak. Záchrana je bez limitů, bez kvót. Okamžitě je žádost vyřízena. Kdo jde křtem, odkazuje se i nadále, v celém svém životě na „variabilní symbol“ své vyřízené žádosti, na křest. Dostává ID z nebes. Občanství nebeského domova.

Neslibujeme nikomu lehký život. Tohle v křesťanství není. To by bylo proti smyslu křtu v celých dějinách křesťanství. Slibujeme ale život, na který nikdy nebudeme sami. Ten si ve křtu objednáваме.

Samozřejmě můžete říci, že máte „svoje svědomí“ a na něj vám nikdo nesmí sahat. „Ruce pryč!“ My vám to přesvědčení vymlouvat nebudeme. Jen si dovolujeme říci, že už z podstaty to, co říkáme a slyšíme - svědomí - je o něčem jiném, než o nějakém průkazu čistoty. Kartičce či covidpasu. Je to skutečně o dobrém kontaktu a trvalém sdílení dat. Trvalé otevřenosti a šanci čerpat. Proto na slavnost křtu navazuje slavnost Večeře Pánovy, ve které se posilujeme, jíme a pijeme s Kristem. Dostáváme novou sílu na cestu životem. A znovu a znovu ji opakujeme.

Kdo tohle chce, měl by se zajímat o možnosti, jak to získat, měl by se obrátit k Bohu a začít jednat. A my tomu budeme rádi pomáhat.

³ řecky: *eperōtēma*, dotaz, žádost, objednávka